

(Fotografía: Fernando Barbeyto Nistal)

Nunca choveu que non escampase

Na miña familia a culpa non foi do chachachá. Foi de Noé.

A historia comezou cando se lle deu, a un terratenente un pouco chalado, chamado Noé, por facer de visionario e anunciou unha gran tormenta. Para salvar o mundo construíu unha barcaza e foi metendo unha parella de animais de cada especie. Tamén da humana.

Alí estivo unha tempada ata que comezou o fastío. Antes de saír quixo comprobar que deixara de chover e decidiu mandar algún animal para que comprobase se cesara a tormenta. Preocupáballe, sobre todo, o estado das súas terras.

E a quen se lle ocorreu mandar? Pois a unha antepasada miña, co perigo que supoñía para unha pomba orientarse no medio dunha tormenta. Debería saber que nos orientamos polo sol. Foi un total e absoluto abuso de autoridade.

Pero unha misión bíblica é unha misión bíblica –dixo o profeta.

Cando e como puido, a miña parente volveu á barcaza cunha poliña de oliveira no bico, en sinal de que parara de chover. Aquilo pasou á historia como que traía a Paz con ela. Miña pobre: só cumprira o mandado do amo. Por iso seguen as guerras e os tiranos.

Dende entón, de xeración en xeración, as pombas da miña familia voamos dun lado a outro do mundo, de norte a sur, de leste a oeste, de liorta en liorta, xogándonos a vida sen ninguén que nos acolla. Agora non nos cae auga por enriba: son balas, mísiles, granadas e, se pousas no campo, has ter coidado coas minas persoais.

Na última misión, unha labarada arrincoume todas as plumas e isto danou moito a miña imaxe. Agora parezo un chiste. Ninguén me toma en serio e teño a autoestima polo chan.

Estou pensando en desertar...